

Informace o Chartě 77 - ročník třetí / 1980 / - číslo 13
od 1. září 1980 do 30. září 1980

Výber na obranu nespravedlivě stíbaných

Článek č. 198 /Z profesionální anamnézy M. B. Vlasoviče/ . . .	1
Článek č. 199 /Jan Šinagl propuštěn z vazby/	2
Článek č. 200 /Trestní stíhání podle § 112 tr.z./	3
Článek č. 201 /Policejní akce v Brně a Bohních Loučicích/ . . .	3
Článek č. 202 /Ing. Václav Brocházka odsouzen/	4
Článek č. 203 /Policejní akce v Praze/	4
Článek č. 204 /Policejní razie proti VOHS/	5
Dopis moskevskému patriarchovi	5
Dopis sovětské akademii věd	5
Zpráva o současném stavu Rudolfa Battka	6
Proč podpísaje Helena Klínová Chartu 77	6
Jaroslav Šavrdra - vězeň svědomí v	6
Zpráva příbuzných pro přátele odsouzených - červenec až září . .	6
Krátce k událostem v Polsku /-Taf-/	11
Oprava	12
Informace o církvi	12
Co vydává Lefrán 70 - Švédsko	12
Články došlé do redakce	13

Vydává nezávislá redakční skupina signatářů Charty 77

Adresy: Petr Uhl, Anglická 8, Praha 2
Anna Šabatová, Anglická 8, Praha 2

odstavec 2. 198 /2 profesionální známky Milana Vlahoviče/

S pracovními či existenčními postihy jsme se již jakoby smířili. Naučili jsme se, či byli jsme naučeni, je považovat za "normalitu". Vzhledem k tomu, že tak rozšířenou a všeobecnou, že budí spíše podiv, když někdo dělá to, co odpovídá jeho profesi nebo o čem má zájem. leckdy dokonce už i umíme využít všeobecného štendiru a chodu v pracovním procesu k tomu, abychom si nacházeli velký prostor pro vlastní zájmy a potřeby. Skutečně mnohde lze strávit pracovní část pracovní směny nad knihou či u psacího stroje. Bohužel tak tomu není všude a zejména ne u každého. I tute naši skromnou a nenáročnou "adaptaci" nám v poslední době hrozí rozbit stále naléhavější možnost, že se profesionální diskriminace absolutizuje, že totiž se stane problémem dělat vůbec něco, cokoli, abychom se ušívili. Výstražná momenta v tomto ohledu jsou stále častější.

Milán zde zavádí pruh s nebezpečné dálitko mezi těmi, které je ochoten nechat topit, hlídat či uklízet, a tedy jaksi minimálně tolerovat s těmi, jež nehodlá tolerovat vůbec, jež chce - s tradičním eufemismem řečeno - odsunout. Dálitko - jak se ukazuje - musí zůstat nejmenší a pružné jednak proto, abychom šli v existenčních obavách pokud možno všichni, a jednak proto, aby šlo libovolně odsunout kohokoli, kdo je s oportunně situativního hlediska pro to právě vybrán.

Je tudíž zásadně chybné uvažovat při setkání s nešťastníkem poznamenaným takovým Ksinovým znamením podle stereotypu "on si to způsobil sám", "nemá tolik/71/ provokovat", tedy "má se to stát nemůže" /když tolik neprevokují/ etc. Mnopek z předchozí úvahy a z praktické neexistence jakýchkoli pracovních právních garancí plyne, že jsme vystaveni tomuto postihu in potentia všichni stejně a závisí jen na aktuální strukturní situaci, která je ovšem nanejvýš labilním faktorem, zda třeba náhodně nevezme náhodou obrát, a to st. již "provokujeme" či ne. Proto následující případ necht je paradigmatickým pro všechny.

Milán Vlahovič, nar. 16.5.1938, signatář Charty 77, bytem v Huzové č. 308, otec pětičlenné rodiny, se stal od svého příchodu do okresu Bruntál v r. 1974 předmetem neustálého šikánování při pokusech získat uspokojivé místo ve své dělnické profesi /jeho povolání je řidič/. Nakonec tohoto šikánování - zejména poté co podepsal Chartu 77 - pokračuje dodnes.

M. Vlahovič rozhodně totiž nikdy neodpovídal mocenskému ideálu občana v real-socialismu, který trpělivě snáší útoky a cynické opovrhování předních orgánů a jenom někde stranou nebo v soukromí si uleví. Již dlouho před Chartou spontánně dával najevo svůj nescuhles a tímto jevy, svedčoval nepoddajnost tam, kde by jiní ustoupili a bral se i za druhé, pokud trpěli nespravedlností nebo křivdou; tím vzbudil nelibost příslušných místních orgánů.

Již v roce 1974 odešel z místa traktoristy na státním statku v Huzové poté, co nebyly ze strany podniků dodrženy sjednané pracovní podmínky. Byl přitom exekutivně vystěhován z podnikového bytu do bytu horšího náhradního a přinucen dojíždět do zaměstnání do vzdálené Olomouce, kde nastoupil práci u Dopravních staveb. Refusil se i zde o řešení svízelné bytové situace, jeho šedost o byt však byla zamítnuta v důsledku dezinformace a MŠV v Huzové, že se Vlahovič rozvádí. Po delším emakocení vyvolané úrazem zjistil po návratu do zaměstnání, že bez jakéhokoli opodstatnění mu byl výrazně snížen plat, a tak dal výpověď. Podnik netrval na výpovědi lhátě. Čtěl se tohoto zaměstnání bezpečí co nejrychleji zbavit.

V místě trvalého bydliště byla současně M. Vlahovičovi znemožňována každá veřejná aktivita. Místní funkcionáři mu např. zabránili v založení fotokroužku a odůvodnili, že "má zákaz pracovat a mládeží", sníž by mu však bylo vysvětleno, kde tento zákaz vyslovil. Šřejmě souvisel s tím, že M. Vlahovič uveřejněním fotografie v tisku pomohl jednomu spoluobčanovi v získání slušnějšího bytu; státní statek v Huzové, který zavinil nabyvatelnost předchozího obydli tohoto občana, musel zaplatit vysokou pokutu za znečištění životního prostředí. Následně obvinění M. Vlahovič z tr. činu nedovoleného podnikání šlo ze záminky tuto jeho zájmovou činnost, třebaže ve skutečnosti svými fotografiemi bez nároku na odměnu propagoval práci poárního sboru a pořizoval dokumentaci o životě obce pro agitční středisko.

V lednu 1977 bylo tedy proti M. Vlahovičovi zahájeno tr. stíhání podle § 198/1 a § 118/1 /urážka řady, nářada a přezvůdění a nedovolené podnikání/, po kontroverzi, do které se dostal v místním hostinci v Huzové s funkcionáři, kteří ve svých výpovědích podstatně skreslili inkriminované výroky. Na tomto nepřesvědčivém základě byl odsouzen k podmíněnému trestu 3 měsíců s odkladem

na 3 roky /viz naše sdělení č. 82, 87/. V té době ho místní funkcionáři MNV a NSO již otevřeně napadli, a to i fyzicky. Poslanec MNV Jiří Husák byl za to formálně potrestán komisí OVČ MNV, na předsedu trestní komise MNV podal M. Vlachovič tr. oznámení pro fyzické napadení; příslušná prokuratura však na ně dodnes nereagovala. Poslanci, žijícími přední cestou přes kadrové oddělení, se Vlachovičovi snažili znemožnit výkon jeho povolání všude, kde se ucházel o místo. Postupně tak byl bez výpovědní lhůty propuštěn z n.p. Severomoravské plynárny, Vojenské stavby Brno, Montované stavby, Mlýny a tiskárny Olomouc a Mlýnské Brno. V posledním případě byl, jak potvrdila vedoucí osobního oddělení, příčinou nátlak ze strany StB, důvodem bylo Vlachovičovo účasti na procesu se šesti členy VONS dne 22.10.1979 v Praze. K propuštění došlo v posledním dni zkušební lhůty 31.10.1979.

V dalším sledu událostí vstoupil do hry nový faktor. Vedoucí dopravy Mototechny Alois Falc se pokusil v alianci s obvodním lékařem MUDr. Zdenkem Mánečkem Olomouc argumentovat při propuštění tím, že Vlachovič "rád užívá" alkoholické nápoje, aniž by to však mohl nějak doložit. Ve zkušební lhůtě byl M. Vlachovič propuštěn i z místa doručovatele ve Sternberku Okresní správou spojů a po přímé intervenci dvou příslušníků StB brněnské StB na podniku k 31.7.1980 i z n.p. Služby Sternberk. Proti tomuto zásahu StB protestoval dopisem z 28.7.1980, adresovaným Federálnímu ministerstvu vnitra, Ministerstvu práce a sociálních věcí ČR a setkání účastníků Helsinské konference v Madridu. V dopise uvádí, že přímí nadřízení byli k jeho propuštění donuceni vyššími orgány přesto, že byli s jeho prací spokojeni a osobně s jeho propuštěním nesohlasili. Podobná stanoviska zaujímají k jeho případu i spolupracovníci a spolupracovníci v místě bydliště.

Na závěr citujeme přímo Milana Vlachoviče: "Vzhledem k tomu, že můj občanský průkaz je plný razítek nástupních i výstupních, mám velmi malou naději se uchytit v jakémkoliv zaměstnání. Je na mne pohledeno jako na fluktuanta a flákače. Finanční situace naší rodiny, která má tři děti, je také velmi neutěšená. Je naprosto jasné, že i tento další nezákonný postup směřuje k tomu, abychom byli donuceni podat žádost o vystěhování, což má být zdárcem již při minulém výsledku, o kterém jsem informoval. Manželka i já jsme rozhodnutí nátlaku neustoupit..."

V Praze dne 23.8.1980

Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných
Československá liga pro lidská práva
Člen Mezinárodní federace pro lidská práva

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Sdělení č. 199 /Jan Šinogl propuštěn z vazby/

Koncem června 1980 byl propuštěn z vazby Jan Šinogl, o jehož případu jsme informovali ve sdělení č. 188. Současně bylo zastaveno tr. stíhání podle § 100/1 tr.z. /pobuřování/ vedené proti němu od března letošního roku. Jan Šinogl je tedy nyní stíhán na svobodu jen podle § 139/1 tr.z. /rozkrádání majetku v socialistickém vlastnictví/. O charakteru tohoto tr. stíhání jsme uvedli podrobné informace rovněž ve sdělení č. 188.

Bratři Šinoglové, manželka Jana Šinogla, je nadále tr. stíhána na svobodu podle § 100/1 tr.z. V této věci byla již uzavřeno vyšetřování a tr. spis byl předán okresní prokuratuře ve Znojmě k vypracování obžaloby.

Bratři Šinoglové se tohoto tr. činu údajně měla dopustit opisováním různých publikací edice Petlice. Z titulů jsou konkrétně uvedeny knihy Československý fejeton 1978/79 a Bětezník od Jiřího Gruši. Tento fakt jen podtrhuje nezávažnost obvinění, neboť za autorství knihy Bětezník Jiří Gruša stíhán není a za spoluautorství knihy Československý fejeton 1978/79 není stíhán žádný ze spoluautorů. Bratři Šinoglové, matka dvou malých dětí, však ze opisování těchto literárních děl hrozí trest odnětí svobody až do výše tří let.

O dalším průběhu případu budeme informovat.

V Praze dne 5. září 1980

Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných
Československá liga pro lidská práva
Člen Mezinárodní federace pro lidská práva

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Sdělení č. 200 /Trestní stíhání podle § 112 tr.z./

Začátkem února 1980 byli z NVU ministerstva spravedlnosti Miroslav eskortováni signatář Charty 77 Jaroslav Svoboda, vězněný pro přípravu tr. činu podvrazení

republiky a pro pomoc k tr.činu opuštění republiky, a signatář Charty 77 Walter Kania, vězněný pro tr.čin rozkrádání majetku v socialistickém vlastnictví, a to první z nich do NVU min.spravedlnosti Vinafice, okr.Kladno, druhý do NVU min.spravedlnosti Ostrov nad Ohří. Obě jsou obviněni z pokusu tr.činu poškození zájmů republiky v zahraničí podle § 112 tr.z. a hrozí jim trest odnětí svobody do tří let. Pokusu tr.činu se měli dopustit tím, že na jaře 1979 v NVU Mirov napsali zpráva o svých osudech, kterou se snažili propešovat z NVU a tím, aby byla doručena signatářům Charty 77 Jaroslavu Krejčímu, Jiřímu ve Vídni. Jaroslav Dvořák v této souvislosti napsal dopisy Bruno Kreiskyho a Jimmy Carterovi, dále informace o porušování lidských práv v čal. nápr.výhev. ných ústavech a pokyny, týkající se využití jeho vlastních vynálezů a technických prací.

V květnu t.r.nebylo vyšetřování ještě skončeno. Tr.vše vyšetřuje krajská správa StB Ostava. Jaroslav Dvořák byl na jaře t.r. delší dobu hospitalizován v nemocnici NVU Brno-Pankrác, kde měl podstoupit operaci ledviny. Je obava, že mu má být jedna ledvina odněta. V této nemocnici byl hospitalizován i Walter Kania, který prodělal v NVU min.spravedlnosti Ostrov nad Ohří infarkt.

12.9.1980

Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných
Československá liga pro lidská práva
Člen Mezinárodní federace pro lidská práva

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Vydání č. 201 /Policejní akce v Brně a Dolních Kounicích koncem srpna/

Koncem srpna proběhlo v Brně a okolí několik policejních akcí, neobvyklých jak svou intenzitou, tak svým rozsahem. Od 20. do 23.srpna byl policejně střežen byt, v němž bydlí Petr Rospichal, který však po celou dobu nebyl doma. Policejní ostrahou byli sužováni jeho sourozenci. Osmiletému Ondřeji Rospichalovi policisté vysypali na ulici obaš tašky na zem. 21.srpna byl po odchodu z bytu odvezen osmnáctiletý učen Karel Kvačnovský a byl několik hodin vyslýchán. V těchto dnech byl také střežen podobným způsobem byt rodiny Adámekových. Důvodem obou domovních ostrah bylo zřejmě výročí obsazení ČSR cizími vojsky.

Ve čtvrtek 22.srpna byl bez udání důvodů příslušníky StB odvezen ze zaměstnání devatenáctiletý Petr Kadlec na KB-SMB do Leninovy ulice v Brně. Byl dotazován na hudební večer v Pomezi u Poličky, když odmítl vyprávět, začal ho vyšetřovat StB Bata a kolegové tlouci do tváře, urážet a tahat za vlasy. Odpoledne byl na KB-SMB odvezen dvacetiletý Petr Chlubna. Byl dotazován na druhou výstavu amatérských malířů, která byla plánována na 30.srpna sobotu v Dolních Kounicích, okr.Brno-venkov. Večer téhož dne byli v restauraci zadrženi a na KB-SMB vyslýcháni Josef Adámek, Jaroslav Beneš, Dagmar Hlavcová, Vítězslav Holata, Petr Kadlec, Lubomír Hříkryl, Dušan Skála, Martin Šimša a Věra Vránová. Některé vyslýchání byli přinuceni při osobní prohlídce se vysvléci do společného prádla. Petr Kadlec byl znovu zbit. Uvéstého dne ráno byla opět zadržena Věra Vránová, Ellenka VOJS, a byla vězněna 96 hodin v behušícké věznici. Vyšetřovatel por.Vladimír Hrděch vznesl proti Věře Vránové obvinění z tr.činu poškození zájmů republiky v zahraničí podle § 112 tr.z., sniž by obvinění bylo nějakým způsobem zdůvodněno. Po propuštění byla donucena Brno opustit.

V pátek 23.srpna, v den před plánovaným zahájením 2.výstavy amatérských malířů ve střešních saticích klášteře v Dolních Kounicích, pražské vsg. Kier & Kriškovyho vosa is a policisté legitimovali všechny tři osoby. V sobotu pak vyslýchalo šest příslušníků bráňské StB a dva příslušníci pražské StB Dušana Ungera a Ivo Indru jako údajné organizátory výstavy. V odpoledních hodinách byla zadržena Eva Hladková a po hodinovém výslechu byla odvezena na nádraží a musela opustit Dolní Kounice. Vyhoštěno bylo také dalších 12 lidí. Večer byli z taneční zábavy policisty odvezeni Petr Kadlec a toho dne již podruhé Ivo Indra. Petr Kadlec nebyl vůbec vyslýchán. V budově MNV se na něj vrhli tři příslušníci StB, sbírali ho na zem, kopali do něj, vláčili ho za vlasy a otloukali mu hlavu o skřín. Zvláště surově si počínal vyšetřovatel Bata, který Petra Kadlece urážel a nutil ho aby mu sdílel.

Všechny tyto policejní akce, jež se vyvíjevaly zvýšenou brutalitou a násilím, byly zaměřeny zejména proti aktivním mladým lidem, kteří nekonformně myslí, jednají a tvoří.

14.9.1980

Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných
Československá liga pro lidská práva
Člen Mezinárodní federace pro lidská práva

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

sdělení č. 200 /Ing. Václav Procházka odsouzen/

29. srpna 1980 odsoudil v hlavní líčení senát obvodního soudu pro Prahu 4 za předsednictví JUDr. Bohumila Feldigala ing. Václava Procházku k souhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 8 měsíců.

Prokurátor žádal Václava Procházku podle § 166/1 tr.z. a 146/1 tr.z. pro tr.činy nadřívání a ohrožování devizového hospodářství. Uvedených tr.čin se měl Václav Procházka dopustit tím, že v době od 13. září 1979 do konce dubna 1980 poslal své bývalé ženě Janě Procházkové, jejímu manželovi Dušanovi Kliměšovi a své nezletilé dceři, kteří se od srpna 1979 zdržují v cizině bez povolení čs. úřadů, tři poštovní zásilky, jejichž obsahem byly rodné listy, občanské průkazy, očkovací průkazy dcery, knihy /převážně dětské a učebnice pro 5. ročník ZŠ/, gramofonové desky a pasíci stroj. Dále tím, že zaslal výše uvedným osobám částku v čsl. zahraniční měně, a že nenabídl v zákonné lhůtě 15 dnů finanční čs. státní bance 3 dolary, nalezene u něho v bytě při domovní prohlídce, čímž celkově poškodil republiku o částku téměř 6 tisíc korun.

Ing. Václav Procházka tyto skutečnosti přiznal a hájil se tím, že uvedené věci a peníze poslal do ciziny proto, aby byla zabezpečena jeho nezletilá dcera. K tomu však soud nepřihlídl, čímž zcela pomítl odst. 2 § 166 tr.z., ve kterém se uvádí, že činnost, uvedená v odst. 1 není trestná, jedná-li se o přímého příbuzného. Ve zdůvodnění rozsudku se tvrdí, že Václav Procházka poukázal zásilky na adresu Dušana Kliměše a Jany Procházkové /jež se dle mínění soudu musí o dceru V. Procházky tak jako tak postarat/, a že tedy naplnil skutkovou podstatu tr.činu nadřívání, neboť z analogických případů mohl vědět, že Jana Procházková a Dušan Kliměš budou v nepřítomnosti odsouzení mj. k propadnutí věci /k nimu ovšem v té době nebyli odsouzeni/. Jednání Václava Procházky soud na návrh prokurátora ohodnotil vysokým stupněm společenské nebezpečnosti a proto uložil nepodmíněný trest. Rozsudek dosud neměl právní moci.

Ing. Václav Procházka se narodil 10. 12. 1944., povoláním je elektroinženýr a bydlí v Praze 4, Na Penkráci 67. Obhájkyň je JUDr. Jarmila Gránková z AP 2. Jeho případem jsme se zabývali ve sdělení č. 187.
12. 9. 1980

Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných
Československá liga pro lidská práva
Člen Mezinárodní federace pro lidská práva

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

sdělení č. 201 /Policejní akce v Praze/

V úterý 9. září byli ve večerních hodinách příslušníci StB před bytem ing. Rudolfa Slánského, Praha 6-Vokovice, Lenínova 674, zadrženi tyto občani: prof. Vladimír Kadlec, dr. Bohumil Nison, prof. Zdeněk Jičínský, prof. Miloš Hájek, MUDr. Jiřina Zelenková, doc. Luboš Kohout, ing. Rudolf Slánský, Marie Hromádková /mluvčí Charty 77/, dr. Koberna a ing. Judl. Tyž den asi ve 22 hodin zadrželi příslušníci StB ještě prof. Jiřího Hájka v jeho bytě. Ze výsledku byli propuštěni: Vladimír Kadlec, Bohumír Nison, Luboš Kohout, Rudolf Slánský, dr. Koberna a ing. Judl. Ostatní strávili až 48 hodin v celdách předběžného zadržení.

V průběhu týdne předvedla StB k výsledkům částečnický schůzky kolektivu mluvčích Charty 77, jež se konala v sobotu 6. září 1980 v bytě Jiřího Janíčka, který byl rovněž vyslýchán. Mluvčí Charty 77 Miloš Rejchrt, Eva Kantůrková a člen kolektivu mluvčích a VONS Jiří Němec byli zadrženi na 48 hodin.

Výsledky všech těchto občanů byly převážně zaměřeny na připravované materiály Charty 77 ke konferenci v Madridu, zvláště pak na návrh dopisu prezidentu Husákovu jako signatáři helsinské dohody. Dále byl předmětem výsledků sdělení z Charty 77 polským dělníkům.

Tato rozsáhlá policejní akce směřovala k tomu, aby zabránila aktivitě signatářů Charty 77 v souvislosti s přípravou konference v Madridu, kde se má sledovat plnění závěrečného aktu z Helsinek. Tímto zásahy státních orgánů má být znemožněna práce obháje lidských práv v Československu, kteří usilují o to, aby vláda respektovala dohody, jež se v Helsinkách r. 1975 zavázala plnit.
21. září 1980

Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných
Československá liga pro lidská práva
Člen Mezinárodní federace pro lidská práva

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Sedání č. 304 /Policejní rasie proti VOMs/

V neděli 21. září byla provedena rozsáhlá policejní akce v okolí bytu matky signatáře Charty 77 a člena VOMs Jana Litomíského v Prose 4, Doudova 6.

V 17,30 do uvedeného bytu přišli příslušníci Bezpečnosti - jeden uniformovaný VB a 3 v civilu stb - a snažili se bez povolení vniknout dovnitř. Když jim v tom majitelka bytu zabránila, zůstali na chodbě a tvrdili, že se tam má konat schůzka VOMs. Další příslušníci Bezpečnosti byli na chodníku před domem a v jeho okolí. K dispozici měli nejméně 4 vozy.

Během večera byli odvezeni k výslechům tito občané: dr. Gertruda Šakaninová-Čábrtová, Anna Šabatová /manželka uvězněného Petra Uhla/, Věra Vránová, Ivan Menásek, Petr Pospíchal /ten byl při výslechu zmlácený, když předtím zhasil světlo/, dále Jaromír Kalínová, Jakub Krejcar, Jaroslav Suk, Václav Malý, Pavel Šoubal a Karel Freund. Zatímco prvních pět bylo po výslechu propuštěno, o osudu zbývajících šesti není dosud nic známo. Uš den předtím byl policií zadržen také Jan Litomíský ve Vysokém na Českomoravské vysočině.

V pondělních večerních hodinách byla k výslechu do Bartolomějské ulice odvezena i majitelka bytu, byla dotazována, zda o schůzce VOMs věděla, bylo jí doporučeno, aby svému synovi Janovi Litomískému domluvila s příslušníky stb tvrdili, že v jejím bytě měl být schován důležitý dokument údajně protistátního charakteru.

To vše se stalo v době, kdy už v Madridu probíhá přípravná schůzka signatářských zemí závěrečného aktu z helsinské konference o bezpečnosti a spolupráci v Evropě.

22.9.1980

Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných
Československá liga pro lidská práva
Člen Mezinárodní federace pro lidská práva

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Pravoslavný patriarcha moskevský a celé Rusi

P i m e n

Moskva - SSSR

Váše excelence,

hluboce se mi dotkla zpráva, že dne 13.8.1980 byl v Moskvě odsouzen pravoslavný duchovní Otec Gleb Jakunin k vysokému trestu odnětí svobody v trvání 5 let a k trestu vnitřního vyhnanství v trvání 5 let za údajné porušování světských zákonů a porušování zájmů SSSR v zahraničí. Trestných činů se měl dopustit tím, že s tatečně hájil práva pravoslavných věřících a otevřeně hovořil o jejich skutečném postavení v SSSR.

Obracejme se proto na Vás jako nejvyššího představeného pravoslavné církve v SSSR a žádáme Vás, abyste se z titulu svého nesmírně zodpovědného úřadu nekompromisně celou svou autoritou zasadil o okamžité propuštění Otce Gleba Jakunina a o jeho úplnou rehabilitaci. Vědyt plnil svou duchovenickou povinnost, když nasyval věci pravdy jasny a zastával se těch, kteří mu byli svěřeni a k nimž byl poslán, aby jim pomáhal v úsilí o spravedlnost pro všechny a o život v pravdě. Křesťanská láska a mír mohou nastat pouze na základě tohoto každodenního zápasu lze nastolit skutečný mír, po němž všichni, Vy i my, toužíme a o němž nechceme mluvit jen slovy, jak jsme toho často svědky.

Práhe 12.8.1980

Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných
Československá liga pro lidská práva
Člen Mezinárodní federace pro lidská práva

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Akademie věd SSSR

Moskva

Vážení akademici,

koncem srpna letošního roku byla v SSSR po téměř roční vazbě odsouzena 47 letá matematicka Tatjana Velikanevová k vysokému trestu 4 roků vězení a 3 roků vyhnanství.

Je nám dobře známo, že Tatjana Velikanevová je zakládající členkou Iniciativní skupiny na obranu lidských práv, která vznikla roku 1969 v Moskvě. Byla odsouzena za to, že v nezávislém časopise Kronika současných událostí zveřejnila fakta o nespravedlivě stíhaných občanech a o poměrech v táborech nucených prací v SSSR.

Obránci lidských práv v Sovětském svazu jsou vedeni stejným cílům jako nás. Vyber na obranu nespravedlivě stíhaných - pomoci lidem, kteří jsou jakýmkoliv způsobem perzekvováni ze projevy svého přesvědčení. Apeluje na Vaši odpovědnost vůči v SSSR a žádáme Vás, abyste nedopustili porušování jednoho ze základních lidských práv - svobodně se vyjadřovat.

21.9.1980

Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných
Československá liga pro lidská práva
Člen Mezinárodní Federace pro lidská práva

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Zpráva o současném stavu Rudolfa Battka

Již dne 25.7.1980 požádal obhájce JUDr. Zvadin o propuštění R. Battka z vazby a sčkoliv podle § 72 tr.f. má o tom prokurátor rozhodnout neprodleně, dosud se tak nestalo. Neopak prokurátor nařídil psychiatrické vyšetření /zřejmě proto, že R. Battak prodělal v r. 1976 klíštovou encefalitidu/. Ovšem zhoršený zdravotní stav Rudolfa Battka zatím toto vyšetření neumožnil /podle poslední zprávy se mu měl podrobit 20.9.1980 a měl ho provést MUDr. Janík z Pl. v Bohničích/. Manželka R. Battka podala 15.9.1980 stížnost generálnímu prokurátorovi na protizákonné držení manžela ve vazbě. Dne 17.9.1980 podal stížnost k prokurátorovi pro Prahu 8 obhájce Rudolfa Battka.

Z posledního dopisu: "V tak špatném stavu jsem ještě nebyl a zdá se, že ve zdejších podmínkách bude regenerace krajně obtížná, problematická, už přes měsíc užívám 1x denně syntophylin, resp. supraphylin a беру ten spray podle potřeby - nerad bych se stal chronikem. Včera jsem se nemohl ani vykoupat..." Dále konstatuje přehánění ps prsou a zhoršený krevní oběh, bolesti v temeni a šalunku.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Přihlašuji se tímto k Chartě 77. V době, kdy Charta začínala, říkala jsem si, že člověk, pokud může, nemá sám vstupovat do situací, které s určitostí přinesou pronásledování a že i tak se může snažit jednat podle svého svědomí.

Od té doby se přesvědčuji, že i podpis má význam, a to zejména nyní, kdy někteří přátelé odcházejí ze země a jiní jsou ve vězení. Tato věc mne velmi trápí a nevím, co jiného bych ještě mohl udělat, proto podpisuji Chartu 77.

Helena Klímová, socioložka
Naš lesní 8, Praha 4

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Jaromír Šavrdá - vězen svědomí

O jeho situaci jsme informovali v Info o Ch 8.9/1980. Odsouzen na 2 a půl roku. Je trvale invalidní, jeho vážný zdravotní stav se rozhodně nezmenšil k lepšímu. Obáváme se, že zde jde o bytí a nebytí.

47letý spisovatel Jaromír Šavrdá byl v letošním roce adoptován Amnesty International jako vězen svědomí.

Amnesty International vyjádřila všechny, avšak pak lékaře, spisovatele, žurnalisty, aby požadovali okamžité propuštění Jaromíra Šavrdy. Amnesty International ve své výzvě uveřejňuje adresy Gustáva Husáka, prezidenta republiky, JUDr. Jana Hnence, ministra spravedlnosti, dr. Jaroslava Brokeče, ministra zdravotnictví, náčelníka věznic v Ostrově nad Ohří, České lékařské společnosti, Jiřího Kubky, generálního sekretáře Československého svazu novinářů. Amnesty International dodává: Pište také čs. zastupitelským úřadům ve svých zemích.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Zpráva příbuzných pro přátele odsouzených - července až září 1980

Petr Uhl

Petr pokračuje ve výkonu trestu v zestřených podmínkách mírovského vězení. Je neustále sledován dozerci i některými spoluvězni, pracuje na obušování ba kalitu v mimořádně prašném prostředí, má zakázáno dělat si jakýkoliv poznámky soukromé, nesmí studovat a byly mu odebrány dokonce i právní předpisy. Mnohé dopisy od manželky nedostává, nebo mu bývají přetřeny jen krátké úryvky. Návštěvu ani balíček nemá v tomto období povolány.

Z jeho dopisů citujeme:

"Perspektivu dalších čtyř let zde si těžko dovedu představit. Zvláště když to nemusí být jen čtyři roky, ale třeba osm, nebo se může vyplnit i 12

před mnoha lety formulované předpovědi dona Carlose, Mexikán se ani toho, jsem rozhodnut prožít svůj život šťastně a důstojně až do konce a vím, že v jiných zemích a jiných dobách byli a jsou lidé v horším postavení a kladeš si klady se na ně vyšší nároky."

"Ještě, - dr. Brokpec se vůbec nezval, jeho jediný dopis mám z 19.6., dušil mi odpověď /a hlavně tzv. oprávnění pro NVU/ na můj dopis z 30.6. Jinak se mám celkem dobře, trápí mne kašel, hlavně v noci, a to je líto. Poměrně dost čtu - je to v podstatě jediná kompenzace permanentní stresové situace. Nejvíce na mě zapůsobil Luis Bromfield "Když nastaly deště", dále jsem přečetl dokument "Kavensbrück", "Podivné vítězství" od Aricha Kubyho, jeden anglický román, /zazvu/ Irská dobrodružství S.S. Kische a teď čtu dvě Steinbeckovy prósy "Plán tortilly" a "Na Fleischárně", vydané loni.

Petr Uhl byl odsouzen k pětiletému vězení v II. NVZ a do konce trestu mu zbývá ještě tři měsíce ještě čtyři roky.

X/ Dr. Brokpecovi poděkala manželka Petra Uhla v červenci plnou moc zaplatila zálohu. Dr. Brokpec Petrovi Uhlovi napsal, ale neposlal tzv. oprávnění, od vedoucího advokátní poradny, kterého je ve výkonu trestu potřeba, aby NVU umožnil odsouzenému styk s advokátem.

Václav Havel

Olga Havlová napsala o nedávné návštěvě u Václava Havla:

6. září jsme spolu s jeho bratrem navštívili Vaška v heřmánské věznici. Pro tuto návštěvu byl povolen balíček /3 kg/, nikoliv však ovce ani hygienický balíček. Přes návštěvu byl jako obvykle přítomen dozorce.

Je nerada, musím konstatovat, že Vašek tentokrát nevypadal dobře. Je bledý, pobublá a nemá zdravý výraz v obličeji. Nestěžoval si však na žádnou konkrétní nemoc - je prý jen trochu nachlazen a bolí ho hlava. Přiváží potíže byly asi dozvuky prodávajícího zápalu plic. Má dvouměsíčního ješka, který, byť i dobrevolný, má nijak nenedýchátl.

Z toho co říkaly i když se v přítomnosti dozorce vyjadřoval opatrně a neurčitě - soudím, že má velmi zotřený režim, v němž má i tvrdší, než jeho spoluvězni Vašek Benda a Jiří Dienstbier. Již opět nemá povolení ani zápisník nebo kalendář a nemá si dělat poznámky. Jeho dopisy, jakmile obcházejí jen trochu obecnější věci, ne jsou odeslány /dopis č. 41 byl zvláštní výjimkou v podobných dopisech Vašek měl naposledy již více/. Dva dopisy jeho bratra mu nebyly vydány s tím, že jsou příliš odhodně zmačknuty /mluvilo se v nich o fyzice/. Obává se, že v budoucnu má bude moci psát ještě méně, a když, tak jen o zcela vědních záležitostech.

Práce, která mu je přidělena, je zřejmě těžká; teprve v srpnu se mu poprvé podařilo plnit normu. Stále se však nevzdává naděje, že mu bude povolena práce lehčí. Z určitých souvislostí soudím, že v období návštěvy byl v káznenském trestu /samočtu/.

Se zájmem sleduje denní tisk /buď přímo/ a jeho pozorný čtenář byl např. dosti přesně informován i o událostech v sousedních zemích. Ve vězenském kinu jim nedávno promítli Božskou smu a ani nemusel zdůrazňovat, jak na něj film silně zapůsobil.

Vedle rodinných záležitostí se velmi zajímal o život svých přátel, o jejich činnost, kde se připravuje na cesty a kde se přiblíží rozloučit /chtěla jsem mu dát předstírat pozdrav na rozloučenou od Jiřího Lederera, nebylo mi to však dovoleno/.

Velmi ho potěšilo, že se na něj nezapomíná a každá konkrétní správa v tomto směru je pro něj neobyčejně důležitá. Ne rozdíl od doby, kdy byl na svobodě, touží nyní dokonce kpe přesných informací o inscenacích svých her v zahraničí.

Celkově jsem z návštěvy nebyla dojmu, že jeho zdravotní stav je neuspokojivý. Přestože je mu údajně poskytována zdravotní péče, autorita vězenských lékařů zřejmě neváhá tak daleko, aby pro něho zajistila druh práce, který by odpovídal jeho ohroženému zdravotnímu stavu, celkem.

Přes všechny útrapy je Vašek však stále vyrovnaný myslí. Přes návštěvy se vyskytly i okamžiky, kdy jsme se zasmáli /např. problému milostné korespondence/.

Z jeho dopisů citujeme:

"....a jelikož chci respektovat výzvu, abych si zbytečně nekomplikoval styk a domoven tím, že svou spisovatelskou fantazii pouštím příliš na špacír, omezím se dnes..."

"J... Jinak se zdá, že v tom vnějším světě máte docela dílo. Ale nemysli si, tedy člověk taky sádne klid nemá; když jsem si myslel, že si ve vězení trochu nervově odpočinu, byl jsem velký iluzionista. Je to takový paradox - myslím, že jsem se o tom zminil i při poslední návštěvě - že právě já, takový milovník harmonie, který by pořád chtěl, aby se všichni měli rádi a byli na sebe hodní - že tedy právě já musím žít celý život v nějakém konfliktu, napětí a nerváku. A přitom jsem si na to vlastně nikdy nemyslel: dnes stejně jako před dvaceti lety - ne-li ještě víc - mě všechno snervozňuje, všechno nadmírně prožívám a těžce nesu, se všeho se trápím atd. atd. A je to dál a nemůže tomu být jinak a bude to stejně už pořád. Počivné. Velmi počivné."

"Co bych ti tak mohl napsat o sobě? Je, mám různé potíže a že jim čelím obvyklým způsobem: legální sebeobranou. Že jsem kupodivu zdravý /dokonce i hemeroidy dávají pokoj/, že se hývám dost uvolněný a vyřazený /nejhorší je bolení nohou od nemožnosti v práci si sednout/. Pokud jde o duševní rozpoložení, s tím platí to, co jsem psal, tuším, minule: nálady jsou proměnlivé, deprese se střídají s dobrým rozmarem. Některá nepřijemná malichernost, nějaká nejistota, obava či nebezpečí, nějaký drobný průběh/že mi třeba někdo vyčurá způsob cigaret - všiml si, jak se tu obchoduje s ním slevně? /vyvolají náhlou sklíčenost, nervozitu, tíseň, pocit marnosti a beznaděje. To však trvá třeba jen několik hodin - jen do té chvíle, než se nachomýtné jiné stejně pitomá malichernost, která mě rázem rozradostí tak, že na předchozí pocity úplně zapomenu, všechno se vrátí smysl a já jsem zase na jedinou neuvěřitelně životní optimista, plný elánu a vůle k životu. A pokud se taková malichernost nanechomýtné, dostanu se z toho sám, třeba tím, že si řeknu, že mi to všechno patří..."

"Člověk si tu ovšem - ať chce nebo nechce - musí často klást otázku, zda to všechno má smysl a jaký. Čím víc o tom přemýšlím, tím víc si uvědomuji, že tu poslední a rozhodující odpověď nenaleznu v nějakých vnějškovostech, závislých na takzvaných informacích; žádná informace mi na tohle neodpoví. Odpověď - pozitivní odpověď - naleznám dokonce vždycky jen v sobě, ve své celkové víře ve smysl věci, ve své naději. Cezu je totiž člověk vlastně odpovědný? A čemu se vztahuje? Co je poslední horizontem jeho počinání?..." "Skutečnost, že poslední a rozhodující odpověď mohu najít jen sám v sobě, neznamená přirozeně, že bych se nezajímal o to, co si o tom myslí "vnější svět", nebo že by mě tento vnější svět nezajímal. V něm přece žiju, on mi má možnosti vytvářet, a jeho materie se strukturují mé životní alternativy a jediná skrze něj se vztahuji i k tomu "vyššímu" horizontu. Cili: byl bych ti vděčen, kdyby sis pro návštěvy připravila i pár slov na tohle téma. Ké pěstuje znáš, ty se nezamýšlíš, nezamýšlí se však svět kolem nás? Napřesouvají se v něm významy? Proč nepřijímáš tak nějak jednou tolik přátel odjíždí?"

Václav Havel byl odsouzen na čtyři a půl roku vězení, do konce trestu mu zbývá ještě tři a čtvrt roku.

Václav Havel

V sobotu 30. srpna v 9 hodin měl návštěvu manželky a dětí; oznámení o návštěvě přišlo tentokrát všem, mělo předem. Návštěva probíhala jednu hodinu obvyklým způsobem, v místnosti byl celou dobu přítomen Vašekův vychovatel, děti mohly sedět otci na klíně. Vašek se před návštěvou dal ostříhat dohola, vypadal vyrovnaně a podařilo se mu tentokrát navázat v rámci omezeného času i blížší kontakt s dětmi /probíral jejich problémy, četbu a různé uložené úkoly/. Byl mu předán balíček o váze přibližně 1 kg, navíc ponožky a propisovací tužka. Vzhledem k intenzivní léčbě mohou mít více možnosti odpočívat a spát. Dopisy /kromě jednoho, který se strčil/ chodí pravidelně /byť asi 10 dnů/. Vašek dostává ovšem dopisy jen od své rodiny.

V práci dosahuje stále spíše nadprůměrných výsledků.

Z jeho dopisů vyjímáme:

"...zdá se mi, že všechno se trápí jednoduše a důvtipně rozřešené proslulou otázkou /byť vyslovenou natolik nevhodně, že tazatele stále věčnou spásu/. Co je pravda? Je-li to určitá stoická formula, pak se na ni mohu klidně vykašlat, protože znám tisíce pádných protidůvodů a koneckonců jsem také jen člověk. Je-li to živý trias, pak nemohu říci ne a nemohu najít - protože jsem člověk hříšný, budu se drobně vzpouzet a občas i popřeji skuchu rozumným námitkám tohoto světa, ale nemohu najít. Máte základní a společné východisko je myslím jasné, takže zbývá jen malichernost /ten křápek, o který klopýtá znací/: nabyt pochopen tím, že se pravda nechová podle našich představ a neobrátit se k ní proto zdá se či nescházet se jí umřít a proměnit ve společlivou kamennou či zlatou epochu."

"...trvám na svém původním mínění a neshledávám nijak smutného nárok mít všeho dost. A to jak všeobecně, neboť snáš můj názor na vznik a historickou podmíněnost nároků a práv, tak speciálně, neboť existují určitá rozhodnutí a určité kroky, od nichž již není slušné couvnout - to už holt tak v životě bývá, že člověk si nese s sebou své minulé skutky a zbavit se jich znamená současně zbavit se své osobnosti; ovšemže lze mnohého litovat, mnohé lze napravit, ale všechno zde tak či onak zůstává. Já se na vás tuze těším a věř mi, dal bych se to hodně - jenže vidím hranici toho, co mohu a co nemohu učinit."

"...momentálně žiji v relativním poklidu..."

"...čím dál zřetelněji si uvědomuji, že ve všech těch raních a nepřiznáních srdce se tají jedna obrovská výhoda /dobře známá frontistickým a vyjádřená výkladem o pravém veselí/: je toho čím dál méně, co by se ve mně ještě mohlo stát a čím by mi bylo možno ještě bránit, aby to ve srovnání s tím stávajícím stále ze mě..." "...je to velice osvobozující a posilující vědomí. Ale také záložné, takže už musím rychle přejít k závěrečným pozdravům a přáním... srovnám i všechny další obvyklé adresaty svých vzkazů, přibuzné, nepřibuzné, odcházející i zůstávající - a vzkazuji jim vlastně totéž, vřdyt to, co jsem kdy v životě měl společného, nás společně svazuje."

Václav Benda byl odsouzen na čtyři roky vězení, do konce trestu mu zbývá ještě dva a půl třetiny roku.

Jifi Mienstbier

Odsouzen ke třem letům vězení v I.SVB, vězněn rovněž v táboře v Heřmanicích u Ostavy.

Jifi měl jirka třetí návštěvu přibuzných v Heřmanicích. Návštěva trvala jako vždy jednu hodinu, tentokrát s povolením 3 kg balíčku s potravinami. Kromě balíčku jsme mu nemohli předat nic, ani ponožky a vlněny, které mu doporučila váhenská lékařka. Vychovatel přijal pouze ležvinový pás a tím, že si ještě u lékařky ověřil jeho potřebnost a případně že si ho může odvést. Zaslal také Jifimu Mienstbierovi, aby si poslal fotografie dětí, které jsme mu přivezli, musí prý být poslány poštou. Rovněž jazykové učebnice mu zatím nebyly povoleny /je jich povolení bylo vádné podmínkou, že nebude tři měsíce kázně trestán/, protože týden před návštěvou byl potrestán pěti dny smůvazby /podobně jako Václav Havel, kterému zase byla slíbena lepší práce/, podmínkou k potrestání bylo to, že u něj byl při prohlídce aktivity nalezen osot a prkénko. Nyní mu opět náčelník slíbil jazykové učebnice za splnění stejných podmínek.

Jifi vypadá dobře vder tomu, že jeho zdravotní potíže se zhoršily. Občas trpí tak velkými bolestmi páteře, že nemůže spát. Boli ho rovněž rameno a loket /je lčen iontoforézou/. Je stále veselý a vyrovnaný. V červenci byl 14 dní nemocný, prodělal zánet zvukovodu. Rodné čte.

Všem děkuje za pozdravy a všechny zdraví.

Výsatek z dopisu:

A jak víš, jsem svým založením optimista. Jsem také schopný kompromisu, protože absolutní prosazování vlastního stanoviska je vždy potlačování stanovisek druhých. Jak říkal ten starý pán, zásadní je jenom vůl, at mu říkáš čelý nebo hot, vždycky odvedeš bůh. Ale kompromis znamená vzdát se vlastního přesvědčení, nýbrž snahu nalézt společný jazyk, hledat všem přijatelné alespoň dočasné řešení některých problémů s tím, že všichni budou pak usilovat o nalezení dalších styčných bodů. Předpokládá tedy především pozitivní vůli k dohodě a vylučuje snahu vynutit si prosazení vlastního stanoviska násilím. Z těch to důvodů si např. také 29. listopadu ve 14.00 podám žádost o podmíněné propuštění po polovině trestu, abych vyjádřil své přesvědčení o možnosti a nutnosti legitimního postupu, abych nabídl šanci alespoň částečně a dočasné zairnit chaběcky nezákonného rozsudku a s tím, že na svobodě budu moci lépe než zde usilovat o plnou soudní rehabilitaci."

Ota Bednářová

Alarmující je její zdraví, které se v poslední době bez přestání zhoršuje. V červnu došlo k podráždění sliznice břán, nepochybně v důsledku nevhodné dietní stravy, a od té doby se Ota mrazivě bolesti hlavy a pankreatu. Zatímco v první polovině roku pocítovala bolesti jen občas, nyní je situace taková, že se bolesti dostávají do každém /i dietním/ jídle, přestože užívá léky. Proto nemůže snést jít do práce. Jestliže jsme se v dubnu na návštěvě dělali tobe, jak vypadala při váze 34 kg, na dnes o 3 kg méně, tedy 31 kg. Celkově se tak v tři měsíce vězení shrátila přes 20 kg své váhy, jen za poslední dva měsíce po naší návštěvě v červenci o další 5 kg.

Teprve od 18. července t.r. dostává tvaroh, který byl v posledních letech před zatčením její základní potravinou, v podstatě jedinou, která jí napůsobil potíže. Průběh zhoršování jejího zdravotního stavu jistě také způsobilo seřazení do pracovního procesu.

Od 12. srpna přestala pracovat a od 19. srpna je ve vězenské nemocnici na pankrácí, kde se však její zdraví nelepší, ale hubne dál. Domníváme se, že dnes už je její zdraví natolik poškozeno, že je ohrožena na životě.

Naskytá se otázka účelnosti trestu v NVČ, kterým by snad nemělo být fyzická likvidace člověka ani jeho naprosto vyčerpání, které jediná charakterizuje její současný stav.

Žádné z oficiálně prošetřovaných žádostí o její propuštění není dosud rozhodnuto; jsou to: žádost o přerušení trestu ze zdravotních důvodů, kterou Otka sama podala již v lednu, dále žádost o amnestii z května a žádost o milost z června t.r. Městský soud v Opavě zamítl 3.7. její žádost o přerušení trestu ze zdravotních důvodů, avšak jsem nadřizovaný krajský soud v Ostravě zrušil toto rozhodnutí s odůvodněním, že opavský soud nebyl příslušný o věci rozhodnout. Proto její žádost má rozhodnout krajský soud v Ostravě na nevelikém zasedání. Otku napsala soudu do Ostravy dopis, týkající se jejího zdravotního stavu, avšak bylo jí bez dalšího řečeno, že tento dopis "nebyl odeslán".

V srpnu měla povolený mimořádný potravinový balíček, který jsem jí poslal, ale který nedostala. Kým zase nepřišel její dopis ze 14.8.

Z jejích dopisů citujeme:

"Děnně po práci si ale jádu hned lehnout, to mi dělá dobře, vydatný odpočinek. Venku jsem tento týden byla jen jednou, radši jsem se pořádně vyspala. Dlouhé chůze mi zatím pořád moc unavuje. Ten den, kdy jsem si troufala na vycházku, svítilo zrovna sluníčko, lehla jsem si do trávy a hned jsem tam na celou hodinu usnula."

"No, a když mi není špatně, zlobí mě jaká ta vnímavost, tak se jen skulím do klubičky a vzpomínám si na některé lidi, jaké měli trápení a taky to museli vydržet. A bolí to hned ať už, i ten sluníček. Stejně je to všude a moc lepší."

"Jsem neopek dosela se vším vyrovnám. To opravdu vážně. Nepíše to ani z trpkosti ani ze sebelitosti ani pro politování jiným. Jenže to neulehčí taky nikomu. Zrovna teď jsem myslela na ty výtečné lékaře komise LPA NV Praha, co mi odebrali invalidní důchod i značnou pracovní schopnost po 7 letech. Kým pořád ste chutí je žalovat. Z jejích "zpráv" se pak všude vycházelo a vychází, a já se teď tekle plácám!"

"K těm odjezdům snad až do té doby rovnou - úplně s vámi oběma souhlasím. A Vašek je strašně fajn."

Z tříletého trestu zbývá Otce necelý jeden a třičtvrtě roku.

26.9.1980 byla Otku propuštěna z pankrácké nemocnice. Jde o přerušení trestu ze zdravotních důvodů.

Karel Soukup

riste na adresu: K.B., 22.1.1951, Pš 79, 412 81 Litoměřice.

Vstoupil do vazby 1.7.1980, obviněn z § 103/a) tr.z. /vtrácnictví/.

Karel Soukup byl 27.9.1980 seznámen se spisem. Termín soudu zatím není znám. Jeho obhájkyně bylo umožněno se s ním setkat až po 2 a půl měsíci. Z dopisů je zřejmé, že Carlík je ne tolik dobře jak fyzicky, tak psychicky. Stěžuje si na určité problémy se zažíváním a občas ho bolí zuby. Navštívu zatím neměl, dvakrát měl dostat dvoukilový balíček.

Z dopisů citujeme:

"Má bych každý den psal trochu, jako jsem to dělal na kuzyni, to však zde není možné. Jsem rád, že tomu nebylo napěk, dnes jsem si již snadno přispěbil, před čtyřmi lety bych to asi nedokázal. Mění tedy třeba, co se týká mé osoby, dělat si starosti."

"Ve skřínce máme chleba, který vlnu, máme proto otevřená dvířka a tak stále vidím děti před sebou /na fotografií/. Několikrát denně se na ně usmívám, stále mi dávají radost. Avšak nim bych zde nechtěl být déle než rok. Ne to záleží na jiných věcech, takže se dělkou nezabývám."

"Jak je soudce a spravedlivé, že jsem zde v kriminále, vady bych pro svou samilovnost svoji neviděl, kam dřív se rozletět a obracet, a jen bych se motal a leckomu nehu přilápal a kdekolik škod a bolesti bych nastopil. A tak v chládku jest mi rozjímat, ode všech nepřijemností a nad bezpečně skryt a kdyby snad stesk mě chtěl navštívit, ve své vás dřív vyhledám a společně veselím, neřku-li divou veselí ohromnou zpleším."

"Můj sloh se propadá kamkoli k dědictví kulturnosti své, k jazyku "předků", bohužel toužení po obrození národním v srdci nosícím, a to stává se mi obratnou, a osvětlením zde..."

"Kdo, že nemá informace z více stran, i tak mám myslím dost přesný odhad o situaci. V tom smyslu také nečekám žádné velké změny, v mém případě. Někdy se pomalu připravují na herní hranici trestu, se potajmu doufám, že by to nemuselo být tak nejhorší. Tak se také vyjádřil můj vyšetřovatel "nedostanu nejvíce, ale něco to bude"."

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

P o l s k o

Události v Polsku jsou dosud v plném proudu, a sčkoliv dělníci zaznamenali obrovský úspěch, možno říci rovnou vítězství, ve svém zápase s centralizovanou mocí, vlastně zkouška teprve nastává. Jde totiž teď o to, do jaké míry strana a vláda budou ochotny a budou moci splnit 21 dělnických požadavků. Nejmenší přijatý požadavek na právo na nezávislé odbory, nezávislé svobodné sdružení. Dělnické požadavky byly vládními vyjednavači podepsány koncem srpna v podobě tzv. ženského protokolu. Vlaste je už dnes možné z celého dramatického vývoje polské léta vyvodit některé závěry a také poučení, která z události plynou pro všechny země tzv. realného socialismu.

Začneme trochu historií.

Polské revolty z léta 1980 předcházely tři jiné. Byly to také dělnické vzpoury, v jejichž čele také stáli neznámí dělníci mluvčí, příčiny stávek a nepokoje v letech 1956, 1970 a 1976 byly stejné jako v roce 1980. A všechny tyto tři skončily porážkou. Likvidační scénář byl vždycky stejný. Začínalo to pokusem utajit, že jde o dělnické revolty. Propagandní mašinérie hovořila o nezávislých nebo rovnou o protisocialistických živlech, které chtějí rozvrátit stát. Stát dělníků a rolníků. Kdo byl ve srážkách s policií zraněn, zabit, ztýrán nebo i zabít, nikdy nebyl dělník, vždycky provokatér nebo aspoň chuligán. Když se tato část scénáře ukázala neúčinnou nebo dokonce bumerangem, přešlo se k části druhé. Uznala se oprávněnost nyní už neopravných dělnických požadavků, přetvořila se stranická autokritika a byly provedeny /po schválení z Moskvy/ změny ve špičkách moci. "Dělnická třída udělala vláde bolestnou lekci," hřimal na podzim 1956 z varšavské tribuny Wladislaw Gomułka. "Bylo by velkou chybou, kdyby se tragédie v Poznani vyvíjela ze díla agentů a provokatérů. Příčinou tragédie je nutno hledat mezi námi ve vedení strany," řekl také. "Proč mohlo dojít k takové tragédii?" tápal se Edward Giersek o čtrnáct let později nad mrtvými a raněnými demonstranty v Gdaněku. "Chyby jsme dělali, soudruzi, musíme je ušet napravit a postarat se o to, aby se nikdy nemohly opakovat."

V červnu 1976 při prvních zprávách o dělnických nepokojích mocenský aparát přeskočil tyto úvodní poznámky scénáře a rovnou oduvnil, vyhlášené zvýšení cen odvolala a slíbil, že se nepřistě v krizových situacích poradí napřed a pro-
oficiálně. A než se kdo naděl, všechno bylo zase při starém. To je ostatně třetí díl likvidačního scénáře. Utáhnout a obalamutit dělníky nekonečným jednáním, nalákat je na sliby, které nikdy nebudou splněny, zložit jejich jednotu a jejich vůli k zápasu. Dělníci, kteří šli do stávek v červenci 1980, se z těchto tří porážek poučili, navíc neudělali žádnou chybu. Zašli protivníkovy slibiny, nedali se zlákat důležitými důstupy či sliby, ale hlavně - nedali se svést z cesty základního požadavku: svobodné, nezávislé, jen svým členům odpovědné odborové organizace. Nejen pro sebe, pro všechny. Nejen tam či oam, v celé zemi. To je mistrovský tah. Dělníci věděli, že:

1. Stávka, aby byla úspěšná, musí být masová, a pokud možno probíhat v osamostatněn obsazených závodech, hutích, dílnách. Stalo se.
2. Masová stávka, aby nebyla rozdrobena silou, at už vnitřní nebo vnější, musí být sice odhodlaná, ale přitom uspořádaná, disciplinovaná. Buzňat se vyprovokovat, nejt do ulic, přehnat netrpělivost, sřít si samosprávu. A stalo se.
3. Revolte, aby uspěla, musí mít mluvčí z vlastních řad, dělníky řádně zvolené a jen jim odpovídající a povinností informovat je průběhne o stavu věci, a všechny důležité rozhodnutí předložit k hlasování. Stalo se.
4. Dělnická vzpoura, aby měla naději na výhru ve střetnutí s protějšky profesionálními demagogy, musí spolupracovat s inteligencí, především s těmi, kteří se osvědčili v zápase, ostatně připravují pro vzpouru dělníků, z občanské a politické svobody v zemi. Stalo se.

5. Jednota stávkového a pondělí společenského hnutí, neboť ustavení nezávislých odborů v naší tzv. realistické socializmus není nakonec nic jiného, než pokus o vytvoření alternativní společenské síly, je zárukou úspěchu. Ale také hlavním terčem výše zmíněných profesionálních demagogů, a poněvadž hlavní cíle rozrazu je vždy namířeno proti inteligenci, je třeba tuto inteligenci, pocházející z dělníky, chránit, nevydat ji, nezradit ji. A stalo se.
6. Polska revolte, má-li přinést částečné, ale trvalé výsledky, se nesmí omezit na sociální a mzdové požadavky, ale trvat na širších požadavcích, především o svobodách a právech, které moc může zčásti splnit, aniž samu sebe ohroží. Bez těchto širších, nejen zčásti splnitelných požadavků, se sociální a mzdové výdobytky brzy rozplynou. Musí být viděny jako doplněk těch širších, které jsou předpokladem všech trvalých změn. A stalo se.
- Znamená to tedy, že čtvrtá poválečná polská revolte z léta 1980 zvítězila? V jednom smyslu ano. V tom, že byla, a že byla taková, jaká byla. Ironická, odvěká, inteligentní, lidová, důstojná, dojemná, skromná i slavná. Jako taková vstoupila do dějin.
- TET- /zkráceno/

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Čtenáři

V dopise z 2.8.1980 adresovanému okresnímu prokurátorovi v Ústí nad Labem Svatoopluku Bundeovi /info o Ch č.11/1980/ došlo ke zkončení jmen. Uvádíme správné znění - Mihaly Hamburger, Oskar Ivanji. Poškozeným i čtenářům se omlouváme.

Redakce

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Vyšlo již pět čísel časopisu Informace o církvi. Jedná se o zprávy o situaci v katolické církvi u nás i ve světě. V budoucích číslech mají být zařazeny příspěvky, týkající se evangelických církví.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Co vydává Šafrán 75 - Švédsko

Chystané desky /některé z nich už vyšly/:

Slawo /polsky/ - část káždni kardinála Wyszyńskiego o poezie polského papeže
recitovaná opozičními polskými herci

Karel KRTL - Bratříčku zavírej vrátka /reedice/

Karel KRTL - Makovina /reedice/

Karel KRTL - Maškary /reedice/

Jaroslav HUTKA - Chodil ráno po poli / nábožné lidové písně/

Jaroslav HUTKA - Bluměnice /živá nahrávka z Prahy/

Jaroslav HUTKA - Novinové alepce /písně z exilu i domova/

VOLAK - písně varšavských mládežů v Československu - různé interpretace - nahráno tajně

Vladimír VEIT - písně autora hudby k mnoha Hutkovým písním. Veit je signatář Charty 77, žije v Praze a je znám již z desky Zakázání zpěváci

Stockholmský lidový sbor - slovenské písně Bély Bartoka /slovensky/

Karel SCUKOP - rovněž známý ze Zakázaných zpěváků

Žijí vdané desky:

Jaroslav HUTKA - Právěpodobné vzdálenosti

Vlastimil TREŠNÁK - Zeměděle

Svatoopluk KAMLER - Rekviem dáblové ne!

Václav HAVEL - Audience - hraji V-Havel a P.Londovský

Jaroslav HUTKA - Všechny krásy světa /z autorových nemožných čte Vlasta Chramostová/

Jaroslav HUTKA - Minalost mává nám

Karel KRTL - Karavana arků

V knižce:

Zakázání zpěváci druhé kultury /3x Marta Kubišová a další/

Plastic People - Egon Bondy's Happy... - kniha

Publja - Plastic People

Písníčky 80 - Běž domů, Ivane, Modlitba pro Martu aj.

Jára KCHOUP - Nahrávka z Austrálie

X X X X X X X X X X X X X X X X

Články došlé do redakce:

Marie Hronáčková: Jak jsem se měla na "Bartáku"

Jiří Ruml: Polské reminiscence

X X

X X

X X X X X X X X X X X X

X X X X X

X